

1985

Vaig dibuixar un **Wanted** l'any 1985, quan ens vam adonar que desapareixien bastants llibres i que algú feia de lladre ocasionalment. Era un Wanted a l'estil dels de l'Oest Americà,

Deia:

ES BUSCA, (hi havia el dibuix d'un lladre amb un mocador que li deixava només al descobert els ulls) PERSONATGE DESAPRENSIU QUE HA FET DESAPAREIXER AQUESTS LLIBRES DE LA BIBLIOTECA

A sota col.locavem les fotocopies de les cobertes dels llibres desapareguts, les demanaven a una altra biblioteca, és clar!

Sempre recordaré quan la Marta Gutierrez que llavors tenia 8 anys em va estirar la roba i en veu molt baixa, em va dir:

– Jo sé qui ha estat el lladre, no sé el seu nom si el veig per aquí t'ho diré, però és que aquests ulls ... jo els he vist, els conec!

Gràcies Marta per ajudar-me a veure amb ulls d'infant!

Buscar wanted

1987

“Els Homenets del silenci”

Vaig decidir demanar la col·laboració dels “homenets del silenci” quan el límit de soroll de la biblioteca sobrepassava el que era aconsellable i no trobava cap manera més “tècnica” de solventar el problema.

La invasió es va realitzar el 13 de novembre de 1987 amb la col·laboració d'en Pello Añorga(escriptor i professor de l'escola de Magisteri de Eskoriatza) que estava fent pràctiques amb nosaltres aquells dies i en Carlo Tomassi del Teatre Tangent.

Entre tots vam decidir quins tipus d'actes podien sensibilitzar els lectors vers el silenci, vam quedar que en Carlo explicaria un conte amb mímica, en Pello ho faria amb poesies i amb llums i la Ma Antonia i jo faríem una sessió de telepatia .Vam avisar del dia de la invasió un per un a tot aquells lectors que els dies abans trobarem parlant fort i a la resta penjant uns petits homenets blancs, els homenets del silenci, per la biblioteca.

El dia de la invasió vam fer els actes previstos mentre els lectors grans col·laboraven vestits amb llençols blancs tapant les boques dels lectors xerraires amb esparadrap.

Després de la sessió de telepatia quan tothom estava convençut de nosaltres dues en teníem que en teníem vam descobrir el secret: es tractava d'un codi, com els dels espies i vam explicar l'alfabet mut i en vam repartir fotocòpies.

Quan els homenets van marxar van deixar dos éssers vius que viuen sense fer soroll: una planta i un peixet vermell. Des d'aquell moment, perquè el soroll no

augmentés, els lectors que volien podien col·locar-se l'enganxina de l'homenet *del silenci* i podien treure els que parlaven fort fora de la biblioteca, el lector que havia sortit no podia tornar a entrar sinó demostrava que sabia dir, amb l'alfabet mut, tres paraules.

Recordo un nen que em va dir, amb aquest llenguatge silenciós:

-Això és una tonteria.

I jo li vaig respondre:

-Més tonto és que tinguem que fer- ho així perquè aprenguis que a la biblioteca es parla baixet.

Les fotocòpies de l'alfabet mut les repartíem també a les visites didàctiques i tenien molt d'èxit doncs "van molt bé pels exàmens", dèiem quan els mestres no ens sentien...

Vam continuar parlant dels homenets força temps. Recordo que el peixet de tant en tant volia batre el salt d'alçada i de tant en tant sortia de la peixera i queia als fitxers de préstec, els que estaven "jugant a biblioteques", fent el préstec als altres nens, havien de córrer a salvar-lo. La planta, un potus, va durar forces anys, quan vaig marxar encara hi era...

Buscar dibuix homenet de silenci, buscar foto ma antonià, l'alfabet mut està a materials

1988

La balena rosa

L'any 1988 vam decidir dedicar aquesta activitat a les balenes, per aquest motiu, i sense que els lectors ho sabessin, vam preparar una gegantina balena de color rosa amb l'ajuda del grup dels Corsaris de l'esplai del nostre poble.

Uns quants dies abans de la seva arribada, vam trobar a la biblioteca una petita balena rosa de drap amb un missatge on se'ns deia que hi havia una balena rosa que necessitava ajuda i que arribaria el dia...

L'arribada va ser apoteòsica. A la fi, la gran balena, que feia ben bé cinc metres de llarg per dos i mig d'ample, va quedar subjecta a les baranes del pis de dalt, rodejada d'ones de mar perquè no s'enyorés.

Tots vam haver de consultar molts llibres de la Guia de lectura per saber com podíem ajudar-la, havia fugit del mar perquè era rosa i diferent de les altres balenes.

A més dels consells que anàvem recollint dels lectors, des de França ens va arribar una casset amb els cants gravats d'algunes companyes seves i un conte exposició titulat *La grande étoile*, des de la biblioteca de Cournonsec.

Va venir en Jaume Forcada, estudiant de Biologia, que ens va fer una xerrada i una passada de diapositives.

Vam repartir als lectors un joc semblant al de l'oca però amb balenes per protagonistes, que ens va enviar la Secció de Ciències Naturals de l'Ajuntament de Mataró (prèviament ens havíem posar en contacte amb ells, perquè sabíem que un any abans havien trobat una balena a la seva platja i havien organitzat tota una campanya informativa al voltant d'aquest fet).

També Greenpeace ens va brindar una balena gegant inflable que va resultar que estava arponejada i que, per tant, no era utilitzable.

Al cap de poc vam rebre una carta (el misteri sobre qui la va escriure encara no s'ha desvetllat) en nom dels calamars tenyidors, que eren els encarregats de tenyir-la cada dia i que, com que ella va marxar, s'havien quedat sense feina. Uns lectors van

contestar la carta i la vam portar a Correus; no en vam rebre resposta.

Els petits lectors de la Biblioteca Municipal de Salamanca, i també una escola de Granollers, ens van enviar un llibre escrit i il·lustrat per ells mateixos sobre la nostra balena.

Com que la balena no cabia a l'autobús amb el qual marxàvem cap a la Gran Bretanya per les Bibliovacances d'aquell mateix any, ens la van guardar a l'esplai.

El dia de la festa major la van dur a la plaça de la vila, on, entre tots, li van dibuixar un fons de mar gegant amb sorres de colors. Per la nit, malgrat que queda custodiada per les forces d'ordre públic, va desaparèixer. La darrera notícia que en vam tenir ens la van donar els lectors de la Biblioteca Can Manent de Premià de Mar, ells la van veure passar i van trobar un missatge en una botella que molt amablement ens van fer arribar.

1999

Bibliovacances : Viatge a Israel